

A protopopnál elsőrangú istentiszteletet és a helyi szokásnak megfelelő pománát rendeltem.

Még aznap délután volt a temetés. Óriási, százados gesztenyefa alatt ásták meg a sírt.

Nyitott koporsóban feküdt «Richelieux», mialatt a görög papok szünni nem akaró énekek és ceremóniák között bonyolították le a nagy «szluzsbá»-nak megfelelő szertartást. És minthogy keleti szokás szerint csak a papok beszélnek, a hozzátartozók nem szoktak a nyílt sírnál beszédben búcsúzni, a Mazettól hallottakat végiggondolva, csendes monologgal parentáltam el a boldogultat.

«Isten veled Achille Ziáni! A nagy természet hívó szavát követve ott hagytad a keresztény Isten oltárát, hogy a pogány Dianának áldozál. A sors kegyetlen végzése folytán golyód felebarátodat terítette le. Azért az idegen légióban, Argentínában, Kanadában és a Déli Kárpátokban nyugtalanul hilyongva egy életen át bűnhődtél. De életedet egy nemes gesztussal annak az embernek a megmentése közben dobtad el, aki Téged, bosszút lihegve, keresett.»

De mielőtt a koporsó fedelét lezárták volna, Mazett a halotthoz lépett. Késének egy metszésével felvágta a lódenköpenyt és az inget, úgy, hogy egy aranyláncon lógó, zománcból készült Madonna-kép volt látható. Azután Bepó kezét megfogta, a halotthoz vezette és a képre mutatva azt mondta:

— Ecco la tua vendetta.

Ime a bosszúd!

Maderspach Viktor

SATURNUS.

*Én nem vagyok Nap, kit messziről imádnak,
Nem vagyok lámpása a sötét világnak.*

*Én nem vagyok Hold, útján a jellegeknek,
A holdkórosok álmodón nem követnek.*

*Én nem vagyok Mars, kiben csodák ragyognak,
Nem mondok mesét a sápadt csillagoknak.*

*Szívemben köd van, a szívem fölött éjjel,
Saturnus vagyok a bánat gyűrüjével.*

Falu Tamás.